

hvor en person er således bosiddende i forhold til en adgangsvej til en grusgrav, at han føler sig truet af miljømæssige ulemper, der hidrører fra transporten, og at han derfor kan opfylde lovens betingelser for klageberettigelse. Spørgsmålet om klageberettigelse må naturligvis her som i andre tilfælde afgøres af klageinstansen på baggrund af en vurdering af forholdene i det konkrete tilfælde. Der eksisterer ingen praksis fra administrationen af miljøbeskyttelsesloven.

Spørgsmål:

Ad § 17.

„Hvorfor vil eneretstilladelser kun kunne gives til en virksomhed, der drives som aktieselskab eller som anpartsselskab eller tilsvarende?“

Svar:

Som nævnt i besvarelsen af spørgsmål 59 (L 119) skyldes forslaget om, at en enekoncession kun kan gives til virksomheder, der drives som aktieselskaber, anpartsselskaber eller tilsvarende, at kun disse virksomhedsformer er således lovreguleret, at der vil kunne sikres det offentlige det særlige indseende med virksomhedernes udøvelse, som vil være påkrævet i det tilfælde, hvor der udstedes eneretstilladelser. Bestemmelse om, at eneretskoncession kun kan gives til aktieselskaber, anpartsselskaber eller tilsvarende virksomheder, findes endvidere i kontinentalsokkeloven, jfr. § 2, stk. 4.

Det er min opfattelse, at kravet om, at selskaber skal være organiseret som aktieselskab eller anpartsselskab, i praksis ikke vil udelukke nogle virksomheder, der i dag indvinder på søterritoriet, fra at fortsætte en optagning.

De fleste af de virksomheder, der i dag har tilladelse til optagning af materialer på søterritoriet er organiserede som aktieselskaber eller anpartsselskaber, mens kun en mindre del ejes af en enkelt person eller er organiseret på en måde, der ikke er omfattet af bestemmelsen i § 17. De sidstnævnte virksomheder er for de flestes vedkommende beskæftiget med optagning af store sten (søsten) til brug for havnearbejder og andre anlægsarbejder på søterritoriet. Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål 56 (L 119), er det ikke hensigten, at indvinding

af søsten til brug for anlægsarbejder vil blive omfattet af en eneretsordning.

Jeg kan endvidere henvisse til besvarelsen af spørgsmål 56 (L 119), hvoraf det fremgår, at det vil blive tilstræbt, såfremt der skulle blive tale om en eneretsordning for f.eks. grus omfattende hele havområdet, at alle virksomheder, der har haft tilladelse til optagning af sømaterialer, får adgang til at deltage i det eller de selskaber, som får eneretstilladelse.

Spørgsmål:

Ad § 17.

„Hvad er grunden til disse restriktive bestemmelser, først kun eneretstilladelse og dernæst prisdiktat over for eneretsindehaveren?“

Spørgsmål:

„Finder ministeren, at de i § 17 anførte punkter svarer til, hvad man normalt i Danmark finder rimeligt som betingelse for erhvervsudøvelse?“

Svar:

Som der nærmere er redegjort for i besvarelsen af spørgsmål 56 (L 119) samt i kommentarerne til skrivelsen af 16. december 1976 fra Foreningen af danske Ral- og Sandsugere til udvalget (L 119, bilag 7), er hjemmelen til at meddele eneretstilladelse medtaget i lovforslaget, fordi en sådan ordning vil kunne være et hensigtsmæssigt styringsmiddel, der vil kunne sikre statens indseende med råstofindvindingen fra havbunden, som jo er statseje. Det er endvidere min opfattelse, at en eneretsordning på længere sigt vil kunne blive til fordel for erhvervet, idet den bl.a. vil kunne åbne mulighed for rationalisering og øget konkurrenceevne i forhold til bl.a. udenlandske virksomheder. Jeg kan i den forbindelse henvisse til, at Industrirådet ikke har haft indvendinger mod bestemmelsen.

Hvis der gennemføres en eneretsordning for optagning af sømaterialer, vil det imidlertid være nødvendigt at give det offentlige indsigt i og indflydelse på eneretskoncessionens udøvelse. Eksempelvis bør det sikres, at salgspriserne bliver rimelige og ensartede til forskellige aftagere. De i § 17, stk. 2, nr. 1-4, nævnte vilkår, som kan stil-